

Educació Primària

BON DIA – DIA INTERNACIONAL DE LA INFÀNCIA

Avui, dia 20 de novembre, es commemora el Dia Internacional de la Infància. Un dia com avui, l'any 1989, l'Assemblea de les Nacions Unides va aprovar la Convenció dels Drets de la Infància, la recopilació de tots els drets que els nens i les nenes tenen i que els Estats tenen l'obligació de garantir.

Tot i que la majoria de països del món han signat aquest document, hi ha moltíssims llocs del món on els nens i les nenes no poden gaudir d'aquests drets.

Us proposem que llegiu aquest text, reflexioneu sobre el seu contingut i tingueu present, especialment durant el dia d'avui, el nostre compromís personal de treballar perquè els drets de la infància siguin una realitat a tot el planeta.

La carta dels desitjos

Hi havia una vegada, fa molts, moltíssims, anys, un país on als nens no els tractaven com el que eren, nens. Des de ben petits, els adults els obligaven a fer totes les feines possibles i només els deixaven temps per menjar i dormir. No els permetien anar a l'escola, menys encara jugar i, si els enxampaven, a sobre els castigaven durant molts dies sense sortir de casa.

Les seves vides eren de casa a la feina i de la feina a casa i, és clar, tot això per a ells era molt avorrit. Als nens els agradava més anar a jugar al carrer, ja fos amb una pilota o amb un vaixell de paper i es morien d'enveja quan veien la gent gran anar d'un lloc a l'altre amb els seus llibres per estudiar en instituts i universitats.

Farts d'aquesta vida, que no era la pròpia d'un nen, els més decidits d'aquell país van voler investigar per saber si això passava

només al seu país o si, contràriament, hi havia molts més nens com ells.

Buscant, buscant, es van adonar que no eren els únics als quals no deixaven gaudir de la seva infància, que hi havia molts llocs i països en què els treballs i els càstigs estaven a l'ordre del dia. El més llest d'ells que, en realitat, era l'únic que sabia llegir i escriure, va decidir escriure una carta a cada nen d'aquests països i redactar-ne una en què els nens posarien als seus majors unes condicions per tornar a parlar-los i seguir vivint amb ells.

Aviat van rebre la resposta de la resta dels nens que, farts de la situació, havien fet el mateix que ells. D'una punta a l'altra del món, van començar a rebre cartes amb la mateixa proposta: escriure una gran carta amb els seus desitjos i portar-la a algú que els donés suport i que intercedís per tots els nens del món.

Entre tots van redactar la carta. Demanaven que els tractessin a tots igual, que els protegissin en lloc de castigar-los, que tinguessin cura d'ells quan estiguessin malalts i no els obliguessin a seguir treballant, que els permetessin jugar, estudiar i, sobretot, ser nens, però, més enllà d'això, que els estimessin i els donessin tot l'amor que fins ara els havien negat. Tot això i moltes més coses demanaven els petits en aquesta carta. Van lliurar la Carta al més ancià del lloc de cada país i tots van anar a trobar el rei o mandatari que s'ocupava del benestar dels seus ciutadans.

Cap d'ells, sabia el que en els seus països passava amb els seus petits i es van endur un bon disgust quan van parlar amb els seus ancians. Ràpidament, van llegir la Carta i van decidir que era justa i que, aquests mateixos ancians es farien càrrec que es complissin tots els punts que demanava la Carta. No podien permetre que no deixessin als nens comportar-se com a tals.

Els ancians van tornar al lloc on els nens estaven amagats i els van lliurar les Cartes dels Desitjos signades pels que manaven a cada

país o lloc on estaven ocults. Els nens van prometre sortir dels seus amagatalls si els ancians es feien càrrec de mostrar als seus majors la Carta dels Desitjos signada, i això van fer.

Van passar uns anys i poc a poc van anar millorant les coses, els majors van començar a deixar-los temps per jugar i aprendre, els qui vivien una mica millor, portaven els petits a l'escola i els ancians vigilaven que es complissin totes les peticions de la Carta i que fossin els majors els que es fessin càrrec de les feines més dures.

Ara les coses han canviat molt, als països on només se sentien els plors i laments dels nens, ara se senten les seves rialles i els seus jocs.

La majoria ja saben llegir i escriure, i dels treballs se n'ocupen els adults, però, sobretot, ara ja saben què és gaudir de les mostres d'afecte dels seus pares.

Rosi Requena

PAUTES PER AL COMENTARI

- *Què els passa als nens del conte que hem llegit? Com reaccionen?*
- *Quin és el paper de la gent gran? Com responen els adults?*
- *Creieu que aquesta situació es dona a la vida real?*
- *Coneixeu alguna experiència en què, unint la veu de persones de diferents llocs, s'aconsegueixen canvis?*
- *Com penseu que podem ser defensors dels drets de la infància?*

